

[Alfred Jensen.]

men der var dog ting derudover, som vi var enige om, herunder hvorledes Tyskland skulle behandles efter krigen. Her var ikke tale om hævnfølelse, her var tale om at skabe sikkerhed for, at vi ikke igen skulle komme i samme situation, og jeg ved, at det ville være blevet betragtet som en provokation, ja et udslag af uberettiget mistillid, hvis vi kommunister indenfor modstandsbevægelsen ville have sagt: der sidder i de partier, som samarbejder mod tyskerne, folk, som efter krigen vil gå med til en genoprustning af Tyskland. Vi har ikke fremsat sådanne synspunkter. Vi ville have forsvoret, at det skulle komme dertil. Det ser ud til, at adskillige af dem, der har talt så meget om, at vi ikke skulle have en 9. april igen, har glemt den 9. april. Til gengæld er der andre, der ikke har glemt den, og som hæver deres røst i dag. Det er først og fremmest dem, der blev ofre for den tyske militarisme og gestapo. Det er de tidligere fanger og modstandsfolk, og det er i allerhøjeste grad enkerne og de efterladte efter gestapos ofre, der har opfordret til at gå imod denne genoprustning af Tyskland. Jeg ser også, at det danske mindretal i Sydslesvig har betænkeligheder ved denne genoprustning. Jeg hørte i aftes, hvorledes man der havde taget afstand fra at remilitarisere Vesttyskland og derved skabe mulighed for, at disse vore landsmænd igen skulle gøre tysk krigstjeneste. De vendte sig imod genoprustning. Mon ikke det giver anledning til eftertanke, specielt i de kredse, der har følt det som deres særlige pligt og kald at tale sydslesvigernes sag? Kan ærede medlemmer i denne sal, der virkelig har talt denne sag med hjertevarme, uden videre tage dette forslag om genoprustning? Må de ikke vende sig imod det og stille sig solidarisk med det danske mindretal i Sydslesvig?

Jeg ved meget vel, at der er fremsat adskillige forklarende undskyldninger for, at man nu tillader en genoprustning af Tyskland, og jeg ved også, at man vil komme og forklare, at den er ikke så farlig, og at det altsammen vil ske under betryggende kontrol fra general Eisenhowers side, men med den trang til at højtidelig holde løfter, jeg nævnte før, in mente, har jeg ikke megen tro på, at denne genoprustning kommer til at foregå sådan, som man siger, rent bortset fra, at målet jo ikke er at skabe fred, men tværtimod at ruste til en krig. Jeg kunne meget vel tænke mig, at den tyske militærkaste, som har formået at genjense det tyske militærapparat ved

forskellige lejligheder, også kunne finde muligheder for at nå videre frem, end det egentlig er lovet i de taler, der ledsager beslutningerne om genoprustning af Tyskland. Tænk engang på, hvorledes de udnyttede de indrømmelser, man gav dem på et tidspunkt, da rigsværnet omfattede 100 000 mand; det lykkedes dem at få skabt et militærapparat, der kunne bryde den ene barriere efter den anden, så at de tilsidst stod med en hær, som de selv betegnede som verdens bedste, og som de regnede med kunne klare alle problemer her i Europa.

Jeg har endelig også nogle bemærkninger om selve forslaget... (*Strøm:* Det er ikke for tidligt!)... Men det er tidligt nok! Denne sag er så vigtig, at man bør tage alle momenter i betragtning. Andre ordførere har talt om de udenrigspolitiske forhold, om baggrunden for dette forslag, og det finder jeg er rimeligt og rigtigt, og jeg finder, at når ikke andre har fremsat de synspunkter, jeg mener bør fremsættes, bør jeg gøre det, og derfor har jeg gjort det.

Jeg ser i bemærkningerne til forslaget, at man i Bruxelles har diskuteret, på hvilket grundlag genoprustningen af Tyskland skulle finde sted; der står imidlertid intet om, hvorledes den skal ske, men vi konstaterede jo, at der nu forhandles med Hitlers nærmeste medarbejder, og det giver en bange anelser. Derfor kunne jeg ønske, at man i bemærkningerne til forslaget havde givet mere fyldestgørende forklaring derpå. Jeg går ud fra, at der er sagt mere om denne sag, end man kan læse i bemærkningerne. Iøvrigt finder jeg, at bemærkningerne er ufyldstgørende, når det drejer sig om en så vigtig sag. Man må kunne give tinget, den danske offentlighed, mere oplysning om, hvad det i virkeligheden drejer sig om. Der må jo foreligge dokumenter, som kan offentliggøres, så det danske folk kan se, hvad det egentlig er, man binder sig til. Dog kan man se adskilligt deraf. Man kan se, at vi binder vore styrker på en sådan måde, at de stilles under en øverstkommanderende selv i fredstid. Man ser, at der ikke alene er tale om de 1 000 mand, der kommer ind under Eisenhowers ledelse. Jeg kan i hvert fald ikke læse bemærkningerne på anden måde, end at man også kan drage samtlige de styrker, vi har under våben, ind under Eisenhowers ledelse, og det vil jo sige, at hele vor hær praktisk talt kommer under fremmed overkommando på samme måde, som Regiment Nordland og Frikorps Danmark var det under krigen, og kan bruges i fremmede staters interesse mod folk og nationer,